

Az idegen természet

Somogyi Fanni szobrairól

A rizóma bármely pontján képes bármely más ponttal összekapcsolódni, vonásai nem szükségszerűen azonos természetű vonásokra utalnak, igen eltérő jelviszonyokat hoz működésbe, sőt nem-jel állapotokat is.
Gilles Deleuze és Félix Guattari: Rizóma

Az organikus kifejezés általában egy jól meghatározható asszociációs kört ébreszt az emberekben. Az organikus természetes, magától kibomló, önmagával nem ellentétben álló, hasznos, ergonomikus – sorolhatnánk tovább a jelzőket – és nem utolsósorban szép. Az organikusról fák, ligetek, talán vízinövények jutnak először az eszünkbe. Pedig ezek a társítások egyáltalán nem a fogalom sajátjai, a definíciójából (szerves, szervi, az élőlények világába tartozó vagy az ő szervezetük rendezettségével rendelkező) nem következnek. Amikor az élővilágról beszélünk, mindig a látható, ismert és esztétikus növény- és állatvilágra gondolunk, elfelejtkezve a gombákról, arról, hogy a látható, ismerős flóra és fauna mellett a föld alatt ott vannak a fungik is. Ez a jellemzően sötét és dohos világ ellenáll a mindennapi fogalmainknak: a talaj sötétjében kiépült hatalmas rendszerek, végtelennek tűnő genetikai diverzitás, fajok közötti szimbiózis, lassú kémiai kommunikáció.

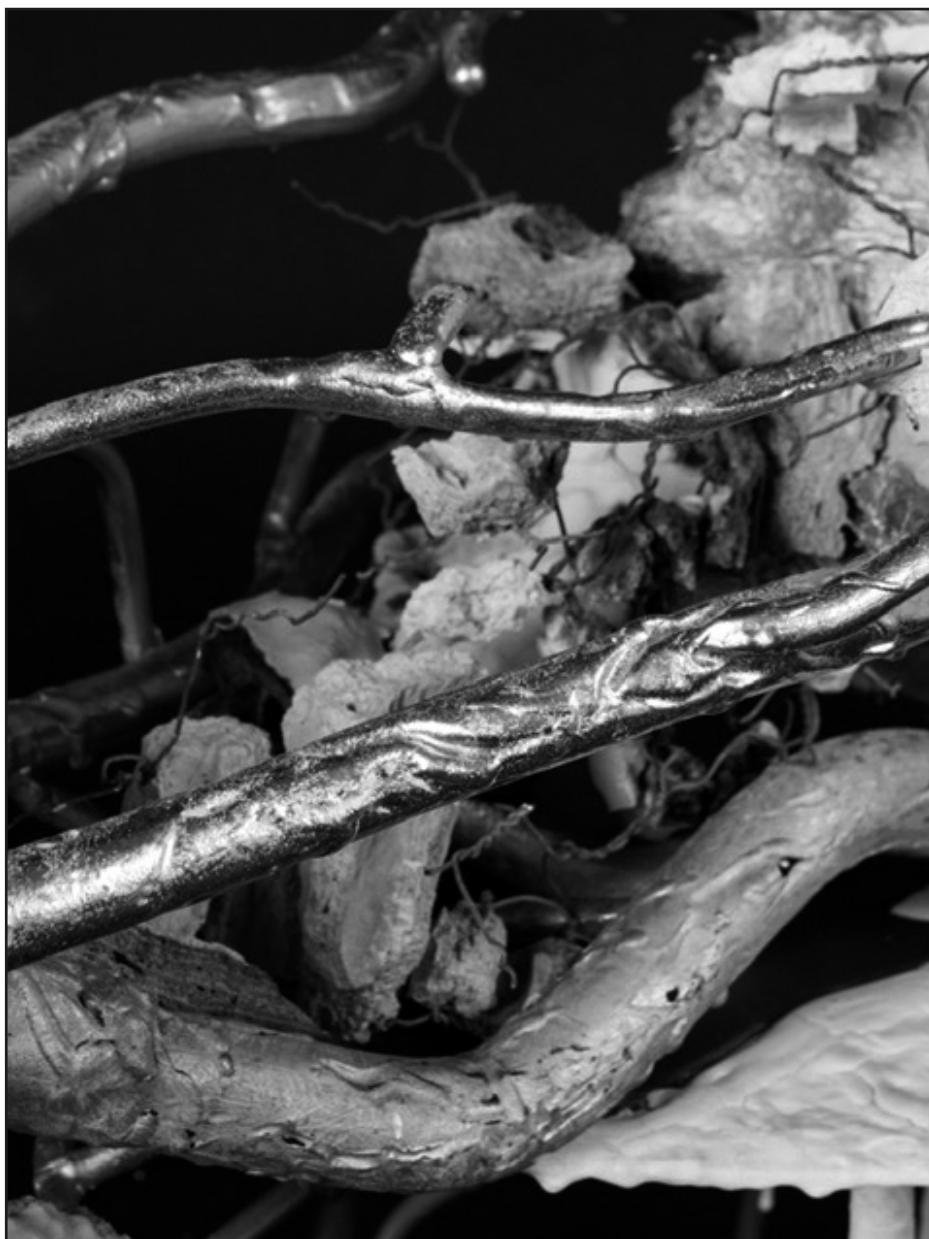
Erről a világról nincsenek igazán tapasztalataink, így szavaink se. Az élőlények különböző részeit nem tudjuk egymástól megkülönböztetni, ami idegenkedést kelt, a szó esztétikai értelmében. Még a szerves és a szervetlen is összekeveredik, ahogy vizuálisan elválaszthatatlanná válik a gombatelep és a földréteg. Somogyi Fanni *Colocated Current* sorozatának darabjai ugyanezt az érzést váltják ki. A különböző anyagok (fém, kerámia, viasz) egymásra rakódnak, összekeverednek, szétválnak, olykor megismétlik egymás formajegyeit, néha csak helykitöltésként hatnak. A szemlélő számára kaotikus, idegen alakzatokba állnak össze, amelyek egyaránt származhatnának a világúrból vagy a föld ismeretlen mélyéről. Nem lehet leírni a látványt, mert nincsenek ismert, jól bejáratott formák, a tekintet nem tud megkapaszkodni sem a felületen, sem a tömegformáláson. Legközelebbi asszociációink a gyökerek és az ideghálózatok, mindazok a szerveződések, amelyek a természetnek ahhoz az elfelejtett részéhez tartoznak, amely nincs mindennap a szemünk előtt. Az élővilágról alkotott mindennapi, naiv, képünk bicsaklik meg ezeken a műveken, melyek egy olyan szerves egészt képeznek, amely éppen hogy nem felel meg a fogalom klasszikus esztétikájának.

Somogyi Fanni: Felmerülve az időben

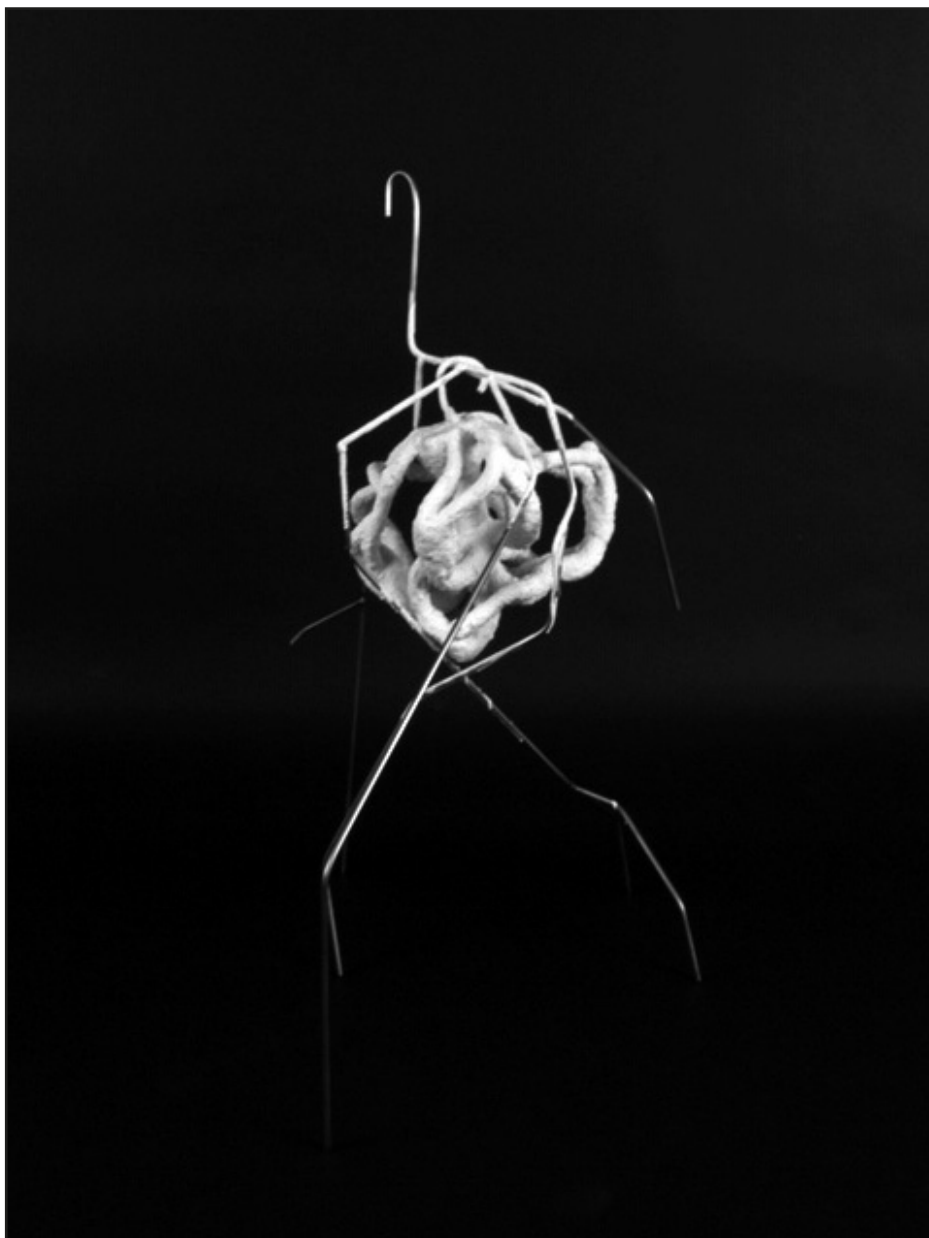
Somogyi Fanni: Megtalálva az imitáló rendszerekben

Somogyi Fanni: Megfoghatatlan valóságok

Somogyi Fanni: Csatorna szisztéma

Somogyi Fanni: Növekvés az áramlásban